

Kvangélikus Kántorlevél

— Szerkeszti: Finta Gergely —

„Jövel, Szentlélek Isten!”

A kérés az ember legerősebb és legkitartóbb hangja, amely végigkíséri őt egész életén. Gyermekként, amikor sokszor érthetlenségig szorongat az ismeretlen, csak kérni tudunk. Rászorultságunkban, tehetetlenségünkben és az életre való alkalmatlanságunkban kérünk, folyvást csak kérünk. Szinte ez az egyetlen hangunk. Bármennyire tisztává is akarja csiszolni a bennünk lévő gyermeki bizalom a kérés hangját, mégis inkább szabadulni vágyunk tőle. A kérés nélküli világba. Aztán sok-sok évvel később a kérés hangja újra meghatározóvá válik az életünkben. Mintha a kérés hangjával együtt újra jelen lenne az ismeretlenség miatti szorongás. Ha pedig életünk közepén rövidebb-hosszabb ideig megadatik a kérés nélküli élet, úgy érezzük, hogy elértük önálló és független élet-képességünk állapotát. Nem szorulunk rá senkire, nem függünk senkitől, és köszönettel vagy jóvátétellel sem kell viszonznunk meghallgatottságunkat.

Jézus nem a kérés nélküli világba akarta vezetni tanítványait és rajtuk keresztül Egyházát. Az élet-képesség teljességét nem ott látta beteljesedni. Jézus kérni tanította és tanítja az övéit: „Kérjétek, és adatik nektek!” Amikor az egyik tanítványa arra kérte őt, hogy tanítsa meg őket imádkozni, Jézus hét kérdésben foglalta össze azt az imádságot, amely a mai napig élteti az Egyházat. Mert a kérés, a fohász sohasem az ember kezdeményezése, hanem mindig *csak* válasz. Válasz arra a kapcsolatfelvételre, amelyet Isten kezdeményezett Jézus Krisztus értünk vállalt kereszthalála által. Így válhat a kérés éltető erővé. Szorongást enyhítő vagy megszüntető állapottá, ahol a rászorultság és a tehetetlenség nem gyengeségünk jele, hanem örömteli beismerése annak, hogy élet-képességünk Isten közelében van. Ezért kaptuk a Szentlelket, hogy tőle kérve, hozzá fohászodva, kérésünkkel úgy, mint válaszunkkal megmaradjunk az igaz hitben.

*Jövel, Szentlélek Isten,
Tarts meg minket igédben;
Ne legyünk sötétségben,
Maradjunk igaz hitben.*

(Ev. Énekeskönyv 230. ének, 1. vsz., Huszár Gál énekeskönyvéből 1560.)

Joób Máté